

[Arbejdsministeren]

at dispensationer fra arbejdsmiljølovens hviletids- og arbejdstidsbestemmelser vil blive gjort tidsbegrænsede, afhængigt af udbygningen af uddannelseskapaleteten f. eks. inden for hele sundhedsområdet, hvor vi har et stort behov for mere uddannet arbejdskraft.

For så vidt angår forslaget om ligestilling mellem kvinder og mænd på offentlige arbejdspladser, er vi i regeringen enige i, at det offentlige bør gå foran i bestræbelserne på at sikre kvinders og mænds ligestilling, og forslaget vil indgå i de kommende drøftelser i det rådgivende udvalg og med ligestillingsrådet med henblik på at få en vurdering af, hvilken fremgangsmåde der vil være bedst egnet.

Siden forslaget første gang blev forhandlet her i folketinget, er loven om ligebehandling af kvinder og mænd med hensyn til beskæftigelse blevet vedtaget. Denne lov åbner jo adgang for godkendelse af ordninger, der sikrer en større grad af ligestilling mellem kønnene, og regeringen er parat til at udnytte denne mulighed, i det omfang det er rimeligt og fornuftigt. Det er givet, at det offentlige arbejdsmarked bør være et af de steder, hvor man i første omgang kunne overveje at tage metoden op – jeg tænker her på det, der bliver kaldt positiv særbehandling – men det efter min opfattelse helt afgørende for, at regeringens bestræbelser på dette område skal bære frugt, er, at der fremkommer forslag og ideer fra så mange sider som muligt. Man kan næsten sige, at SFs forslag også lægger op til, at der skal komme ideer og synspunkter på dette område frem i debatten, for SFs forslag indeholder ikke selv ideer og forslag til, hvordan man kan fremme ligestillingen. Det har hidtil manglet meget på konkrete forslag, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at efterlyse sådanne. De mange deltagere i kvindebeskæftigelses- og ligebehandlingsdebatten har ofte nok peget på, at det var den eneste måde, man kunne løse kvindernes ligestillingsproblem på, og derfor har det overrasket mig, at der ikke er fremkommet et eneste konkret forslag herom, som vi kunne prøve at vurdere og se om der var noget hold i.

Jeg kan i øvrigt sige, hvis man skulle forestille sig en kønskvotering ved ansættelser inden for den offentlige sektor, at FTF på sin kongres kraftigt gik imod en sådan kønskvotering, og det er et forbund, hvor kvin-

derne er meget talstærkt repræsenteret, og hvor der er en kvindelig formand. Men under alle omstændigheder ser vi meget gerne ideer på dette område.

Til forslaget om beskæftigelsesforanstaltninger for kvinder, hvor man forlods ønsker at afsætte 40 pct. af midlerne til ansættelse af kvinder eller til beskæftigelse af kvinder, må jeg uanset den sympatiske hensigt, som jeg går ud fra ligger i forslaget, indtage en reserveret holdning.

Jeg kan give nogle faktiske oplysninger. Inden for loven om beskæftigelsesfremmende foranstaltninger for unge vil en kvotering på 40 pct. ikke tjene noget formål, da kvindernes andel allerede nu overstiger de 40 pct. Jeg kan f. eks. sige, at på vores EIFU-kurser, vores EIFU-initiativer, er kvindeandelen oppe på 72 pct. Af en undersøgelse, arbejdsministeriet har foretaget for perioden 1. januar–1. juli 1978, viser det sig, at 17.000 har deltaget i de særlige aktiviteter for unge arbejdsløse i løbet af det første halvår i år. Blandt disse 17.000 er der et flertal, et lille flertal, af kvinder, nemlig 8.625 mod 8.400 mænd.

Forslagsstillerne har særlig peget på beskæftigelsesprojekter og beskæftigelsesarbejder, og jeg kan sige, at dér udgør kvindeandelen også mere end 40 pct. for de unges vedkommende. Jeg kan også sige, at vi har anmodet kommunerne om at gøre en indsats ud over de 40 pct., også i betragtning af, at kvindeandelen af de unge arbejdsløse vel nærmere er 60 pct. end 50 pct. for nærværende, og det understreger de særlig alvorlige problemer, de unge kvinder har på vores arbejdsmarked.

Forslaget ville få effekt, hvis vi kom til at ændre § 97 a – beskæftigelsesarbejderne, idet der her kun er tale om, at ca. 1/3 af de mennesker, der er omfattet heraf, er kvinder, men jeg kan sige, at dette tal er kraftigt stigende. Fra et tal, der var mindre end hver femte, er vi nu oppe på hver tredje, og det er stigende. Jeg tror altså ikke, at forslaget her vil påvirke processen ret meget. I øvrigt vil det være fantastisk svært at administrere, idet man jo ved, at hvert arbejdsmarkedsnævn forlods får tildelt en vis ramme til nogle bestemte projekter, og jeg tror, at en sådan 40 pct.s ramme, hvis den skulle administreres for arbejdsmarkedsområde efter arbejdsmarkedsområde – og det går jeg ud fra den skulle – ville kun-